

Att resa sig, om och om igen

Fredag. Jag tänker väldigt mycket på alla de prövningar i livet som kommit i min väg. Alla berg jag bestigit för att komma över till andra sidan. Ibland har mina kamper varit så utmanande att jag trott jag skulle dö på vägen upp till berget.

Jag hittade gamla texter hos min mamma, tjugo år gamla och en del ännu äldre. Helt ärligt så förstår jag inte själv hur jag just i denna minut sitter här på tvärbanan med alla andra. Hur har jag orkat? När jag fick mina barn förändrades livet totalt. Jag ser ut precis som alla andra. Inget direkt som sticker ut tycker jag själv. Min beroendesjukdom syns inte. Min psykiska ohälsa syns inte heller.

Det har funnits stunder då jag inte gått ut för att undvika andra på grund av rädslan, skräcken över att allt det jag har i min ryggsäck, inuti mitt hjärta, ska synas. Jag blev rädd ett tag för allt socialt för jag kände mig så värdelös, misslyckad som mamma, som dotter, ja i stort sett allt. Men sen plötsligt var det som om en helt ny del av min hjärna började ta form. Saker jag sagt till mina barn när de växte upp var att alltid hålla huvudet högt. Du är unik. Det finns ingen som du. Min tro öppnade upp för helt nya fantastiska möjligheter och jag började sakta vårda mina skador. Krama om dem. Gråta tillsammans med dem. Jag grät med den lilla flickan Minna som lidit så länge. Hela livet.

Igenom min sorg hade det vuxit fram en sådan vacker och speciell blomma. För alla är vi vackra blommor som jag ser det. Jag förstod att ur varje svår situation, alla mina kamper, de som varit och de som jag kommer att ta mig ur, så kommer jag ur dem ännu starkare. Ännu mer härdad.

För oss som är de känsligaste av de känsliga är mycket så svårt. Men jag är stolt idag över mig själv. Jag får påminna

mig ofta, det ska jag inte ljuga om. Och jag är stolt över alla andra som står i skuggorna, kämpandes för sin överlevnad. Jag tar av mig hatten för Er! För mig är NI de starkaste. Vi, som rest oss upp om och om igen och garanterat kommer att göra det igen.

Det har tagit mig decennier att kunna se en fin bild i spegeln. Se någon unik.

Så sluta aldrig kämpa. För även om vi i de stunder vi ligger ner, på väg att resa oss upp igen, tycker det värsta om oss själva. När vi väl rest oss upp, gått några meter och sen ett par till, gått några mil. Då har vi blivit ännu starkare, ännu ståtligare. Vi är experter på att uthärda. Bara vi själva och ingen annan kan ta oss dit.

Vi ÄR unika!